

Acompanyament a infàncies i adolescències afectades pel risc d'exclusió residencial i la pèrdua de l'habitatge

RESUM EXECUTIU

Amb el suport del Departament de Drets Socials i Inclusió

Equip de recerca

Coordinació: Dra. Miryam Navarro Rupérez

Investigació qualitativa: Dra. Miryam Navarro Rupérez, Catalina Deramond

Investigació quantitativa: Dr. Manuel Ulloa Cotés

Grup Motor

Coordinació: Maria Carmelita Lapadula – FEDAIA

Participants: Elisenda Xifre Camps - Suara Serveis SCCL, Gerard Gracià – FEDAIA,
Jofre Padullés – ISOM SCCL, Marta García – ISOM SCCL,
Marta Tejada – Casal dels Infants, Mauro Carreño – Fundació Champagnat

Edició del text: Agència Espiga

Disseny i maquetació: Carme Guiral

Com citar aquest text: FEDAIA. (2025). Acompanyament a infàncies i adolescències afectades pel risc d'exclusió residencial i la pèrdua de l'habitatge. Resum executiu.

DL: B-18122-2025

Índex

Per què cal una guia d'acompanyament? / 5

**Perdre la llar és més que perdre un sostre:
impacte en les infàncies i adolescències / 7**

5 idees clau per avançar i com reforçar-les / 11

1. És un problema estructural / 12
 2. Catalunya és una de les zones més afectades / 18
 3. Les estadístiques invisibilitzen les infàncies i adolescències / 21
 4. És molt més que un problema d'habitatge / 24
 5. Les entitats socials són imprescindibles / 27
-

3 pilars per a l'acció transformadora / 30

Bibliografia / 32

Per què cal una guia d'acompanyament?

El risc d'exclusió residencial és una problemàtica estructural que marca les trajectòries de vida de milers d'infants i adolescents a Catalunya i que comprèn totes aquelles situacions de vulnerabilitat que poden desembocar en la pèrdua de l'habitatge, ja sigui per precarietat (baix nivell d'ingressos), inseguretat (risc de desnonament), insalubritat (infraestructures deficientes, amuntegament) o el cost d'accés a l'habitatge. Les conseqüències van molt més enllà de la manca d'un sostre, ja que tenen un impacte directe en la salut, el benestar emocional i el desenvolupament integral dels i de les infants i adolescents. Tot i així, les repercussions d'aquesta realitat són invisibilitzades en les polítiques públiques, en les estadístiques i en el debat social.

La situació és especialment greu si es té en compte que prop del 35 % de la població infantil viu sota el llindar de la pobresa,¹ una xifra que supera en deu punts la taxa d'empobriment dels adults. Aquesta dada, sumada a un parc d'habitatge tensionat per l'especulació, posa en evidència que la inseguretat residencial és una crisi de drets humans que limita oportunitats, trenca xarxes de suport i condiciona projectes de vida.

¹ Institut d'Estadística de Catalunya. (2024). Enquesta de condicions de vida.

En aquest context, molts equips professionals que treballen amb infàncies i adolescències no disposen d'eines suficients per acompanyar-los en situacions d'inseguretat residencial, sobretot en les seves formes més subtils. Els recursos existents solen centrar-se en les emergències, deixant de banda altres expressions de vulnerabilitat que també requereixen intervenció.

La guia d'acompanyament impulsada per **Fedaià** esdevé una eina necessària i estratègica per:

- 1 Visibilitzar les múltiples formes d'exclusió residencial i les seves conseqüències segons l'edat de qui les pateix.
- 2 Situar la perspectiva de drets al centre de qualsevol diagnòstic i intervenció, superant l'assistencialisme reactiu.
- 3 Oferir respostes contextualitzades i adaptades a la diversitat territorial i cultural del país.

Aquesta primera fase de la guia és fruit d'un procés de recerca aplicada i **ofereix un diagnòstic ampli de la problemàtica**. Es completarà, més endavant, amb una segona etapa de cocreació participativa amb infants, adolescents, famílies, entitats i institucions. L'objectiu final és elaborar conjuntament una guia útil basada en les necessitats reals de totes aquelles persones afectades pel risc d'exclusió residencial.

Perdre la llar és més que perdre un sostre: impacte en les infàncies i adolescències

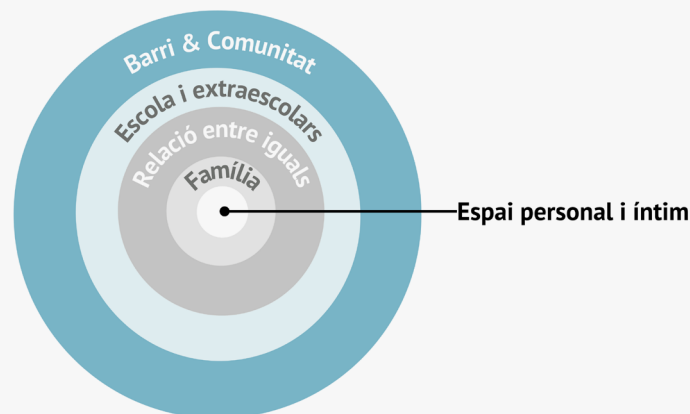
L'impacte de la inseguretat residencial travessa totes les dimensions del desenvolupament personal i social d'infants i adolescents; no és només un problema d'accés a l'habitatge, sinó una experiència vital que incideix en com es perceben, creixen i s'integren a la societat. Les dades en mostren l'abast:

- » A Catalunya, **el 28 % de les llars amb infants no poden assumir cap activitat d'oci setmanal** i el 12 % pateixen inseguretat alimentària greu.²
- » **El 19 % de les famílies amb fills destinen més del 40 % dels ingressos a lloguer o hipoteca.**³ Quan s'inclou aquesta despesa, la pobresa infantil s'eleva del 29 % al 47 %.⁴
- » **El 23 % de les llars presenten humitats** i el 10,2 % condicions d'insalubritat.⁵
- » Un **8,5 % de les llars amb infants disposen de menys de 15 m² per persona.**⁶

- 2 Institut d'Estadística de Catalunya. (2023). Enquesta de condicions de vida.
- 3 Save the Children. (2023). Aquí no s'hi pot viure: Una anàlisi de les dificultats de les famílies per pagar l'habitatge a Catalunya.
- 4 Porcel, S. (Dir.). (2024). *Infàncies desiguals a la ciutat de Barcelona. Condicions de vida de la població infantil més enllà de la pandèmia*. Institut Metropol.
- 5 Institut d'Estadística de Catalunya. (2020). Enquesta de condicions de vida.
- 6 Generalitat de Catalunya. (2020). *Protocol d'actuació per a la prevenció dels desnonaments al context de la crisi del COVID-19*. Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya.

Totes les dimensions de la vida dels i de les infants i adolescents experimenten les conseqüències de la manca d'un sostre estable o el risc de perdre'l:

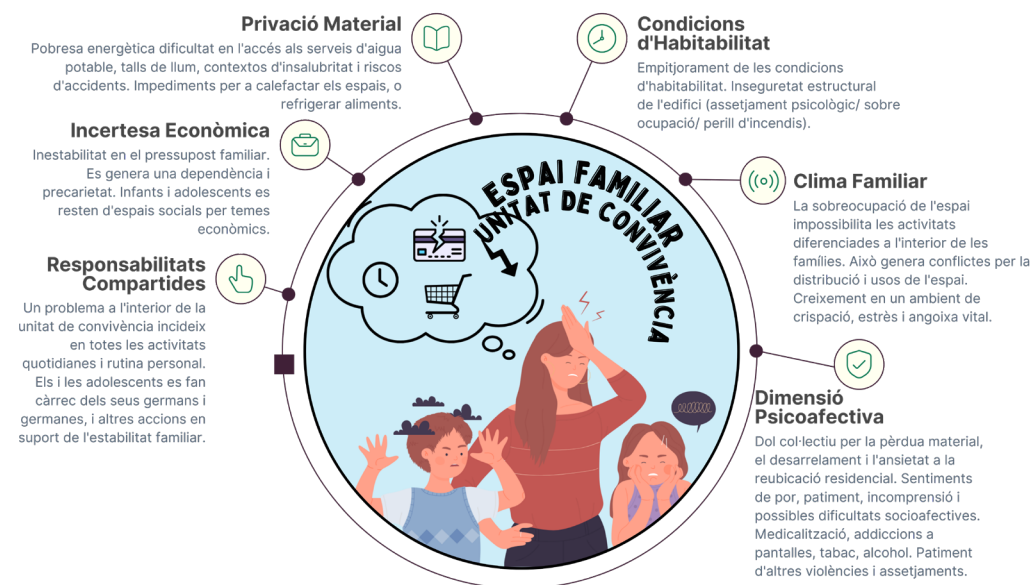
Esferes de l'impacte en la infància i l'adolescència.

Font: Navarro-Rupérez, M. et alt., 2022.

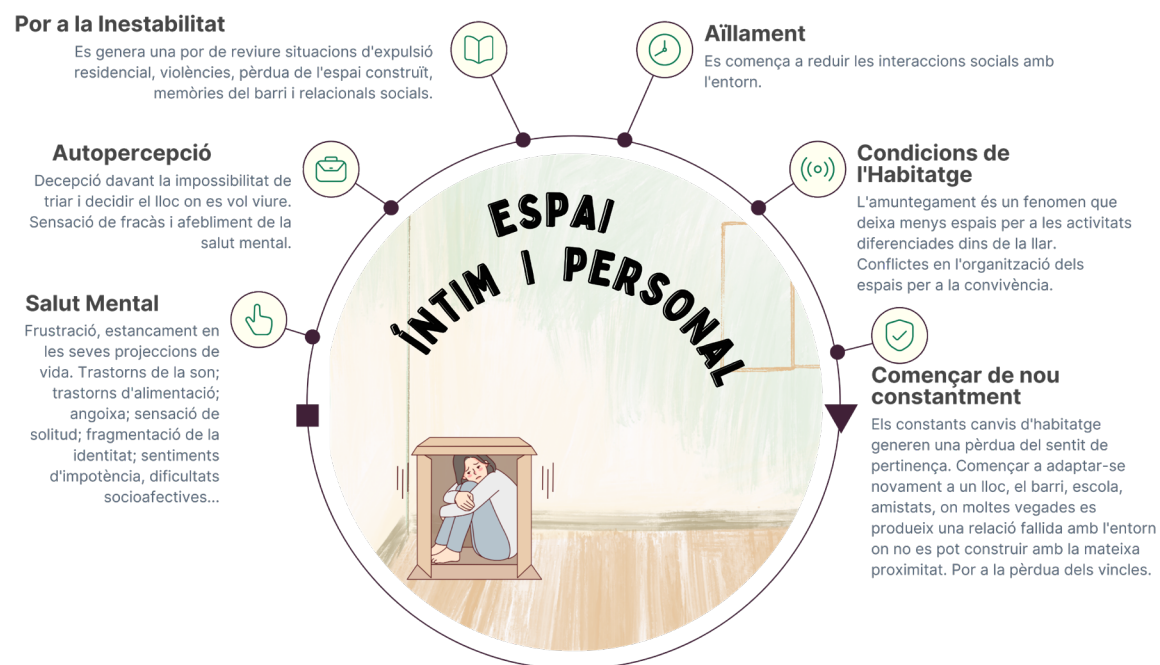
Esfera familiar

Les llars amb privacions materials i sobrecàrrega de responsabilitats viuen en tensió constant, cosa que deteriora els vincles afectius i obliga molts adolescents a assumir rols d'adults.

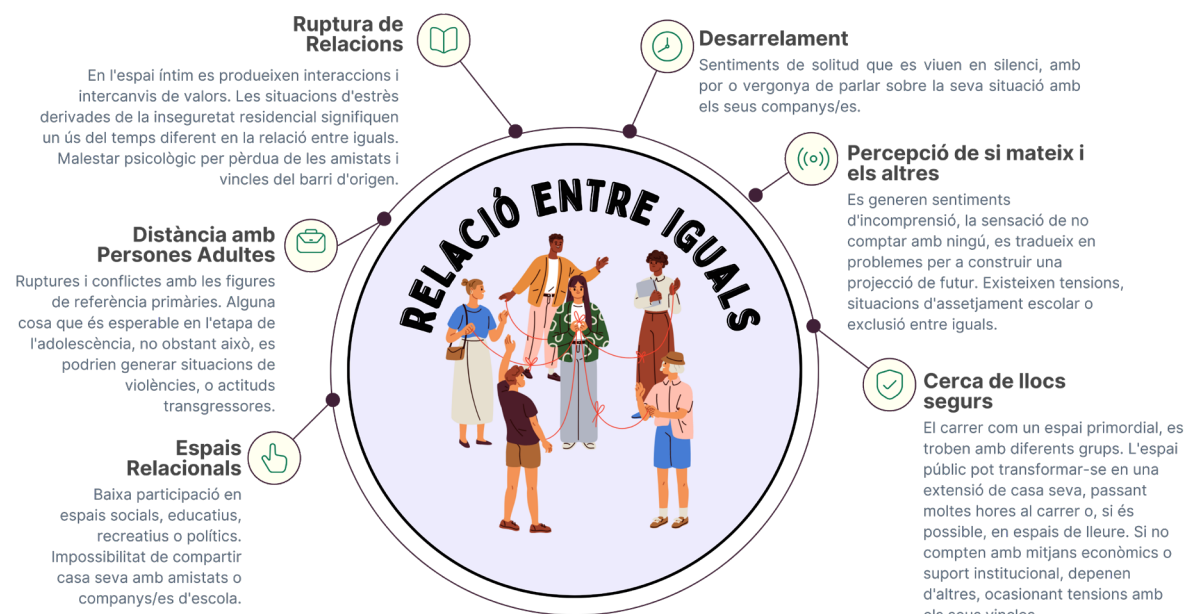
Esfera personal

La por al desnonament i la manca d'espais propis generen estrès crònic, baixa autoestima i problemes de salut mental.

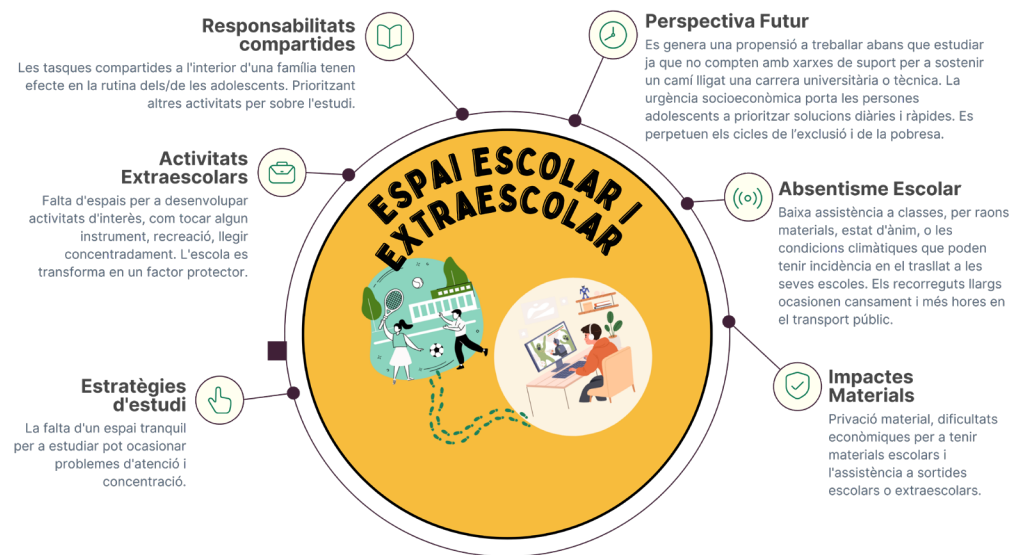
Esfera social

Els trasllats freqüents trenquen xarxes d'amistat i suport, afavoreixen l'estigmatització i empenyen molts joves a socialitzar en espais de risc o aïllar-se.

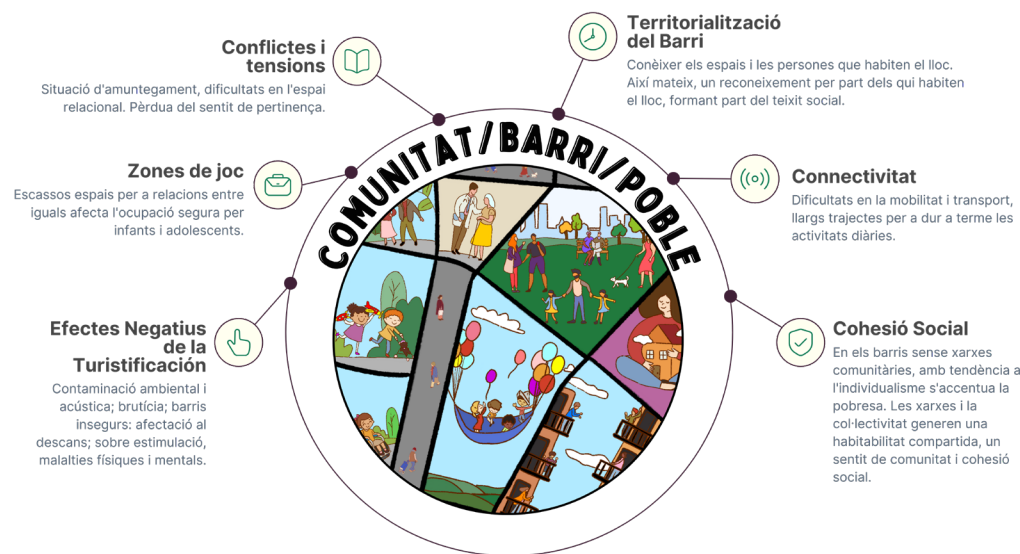
Esfera escolar

La inestabilitat residencial afecta el rendiment acadèmic, incrementa l'absentisme i limita l'accés a activitats extraescolars, consolidant trajectòries de desigualtat.

Esfera comunitària

L'expulsió de famílies cap a zones amb pocs serveis debilita el teixit social i redueix espais segurs per créixer. Tot i això, molts adolescents mostren resiliència participant en iniciatives culturals i veïnals.

Les conseqüències no s'acaben en la infància, sinó que arriben fins a l'edat adulta, on es redueixen les oportunitats formatives i laborals i es perpetua la desigualtat.

5 idees clau per avançar i com reforçar-les

Per entendre les causes i els mecanismes del risc d'exclusió residencial en infants i adolescents cal posar l'accent en 5 idees clau. Són fruit de l'anàlisi de les dades estadístiques existents i ens permeten tenir una imatge molt més clara de l'estat de la qüestió i de quines han de ser les línies d'actuació.

Les 5 idees clau:

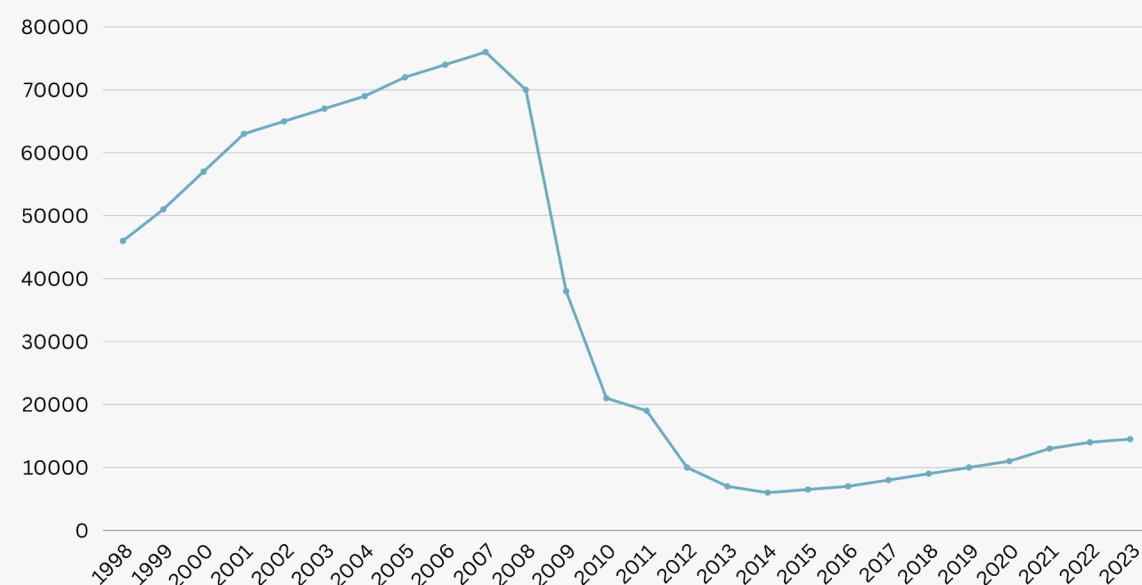
- 1 És un problema estructural
- 2 Catalunya és una de les zones més afectades
- 3 Les estadístiques invisibilitzen les infàncies i adolescències
- 4 És molt més que un problema d'habitatge
- 5 Les entitats socials són imprescindibles

1 És un problema estructural

L'actual crisi d'habitatge que viuen moltes famílies amb infants i adolescents no és fruit de la casualitat, sinó d'un model polític i econòmic que durant dècades ha prioritzat el mercat i l'especulació per sobre del dret a un sostre digne.

La Llei del Sòl de 1998 va obrir la porta a la mercantilització del terreny i va disparar els preus: entre 1998 i 2007 **el valor dels habitatges es va incrementar un 167 %**. L'explosió constructora –Espanya edificava més que França, Alemanya i Itàlia juntes– va culminar amb l'esclat de la bombolla immobiliària el 2008. Mentre els bancs es van rescatar amb diners públics, moltes famílies van perdre la casa i els estalvis. Alhora, l'accés a hipoteques es va endurir i la demanda es va traslladar al mercat del lloguer, on els preus no han deixat de créixer.

Habitatges de nova construcció a Catalunya.

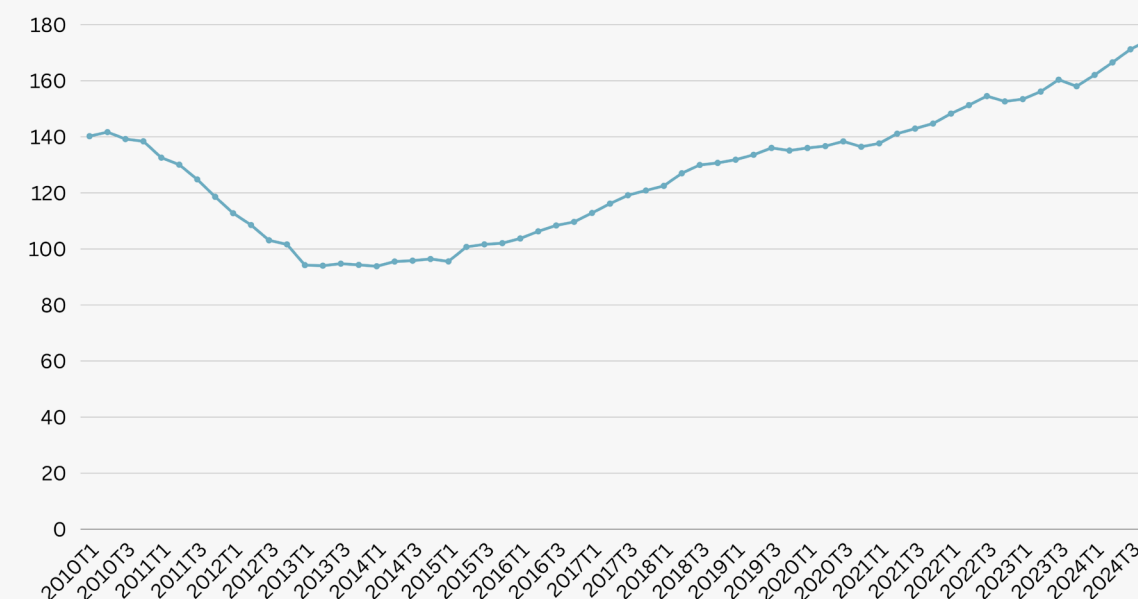

Font: Idescat, 2024.

La crisi del 2008 també va significar una **reducció substancial de la construcció d'habitatges nous**. A l'Estat espanyol es va passar de 625.834 unitats l'any 2011 a només 82.719 l'any 2021, una caiguda del 87 %. A Catalunya el descens és especialment dramàtic.

Alhora, **els preus no han parat de créixer**. Al quart trimestre del 2024, els preus de l'habitatge a Espanya van pujar un 1,8% respecte del trimestre anterior. A Catalunya, l'índex de preus (base 2015 = 100) es va situar en 174,491 punts, un increment de 1,9 punts en només tres mesos i d'un 10,4% anual respecte al 2023.

Índex de preus de l'habitatge (2015 = 100) a Catalunya.

Font: INE, 2025.

Tot i que la pressió és generalitzada, Barcelona concentra la tensió més gran, mentre que Girona, Lleida i Tarragona registren increments més moderats, però també continus.

Índex de preus de l'habitatge Girona, Lleida i Tarragona (3r trimestre 2024).

Província	Preu Mitjà (€/m²)	Variació Trimestral	Variació Anual
Girona	3.200	+1,0 %	+7,0 %
Lleida	2.750	+0,8 %	+5,5 %
Tarragona	3.000	+1,2 %	+6,2 %

Font: INE, 2025.

Les dificultats per accedir a una hipoteca i l'encariment dels habitatges han fet que moltes famílies optin pel lloguer. Segons l'Idescat, el percentatge de població que viu de lloguer a Catalunya ha passat del 16,6 % el 2001 al 27 % el 2024, és a dir, més de dos milions de persones.

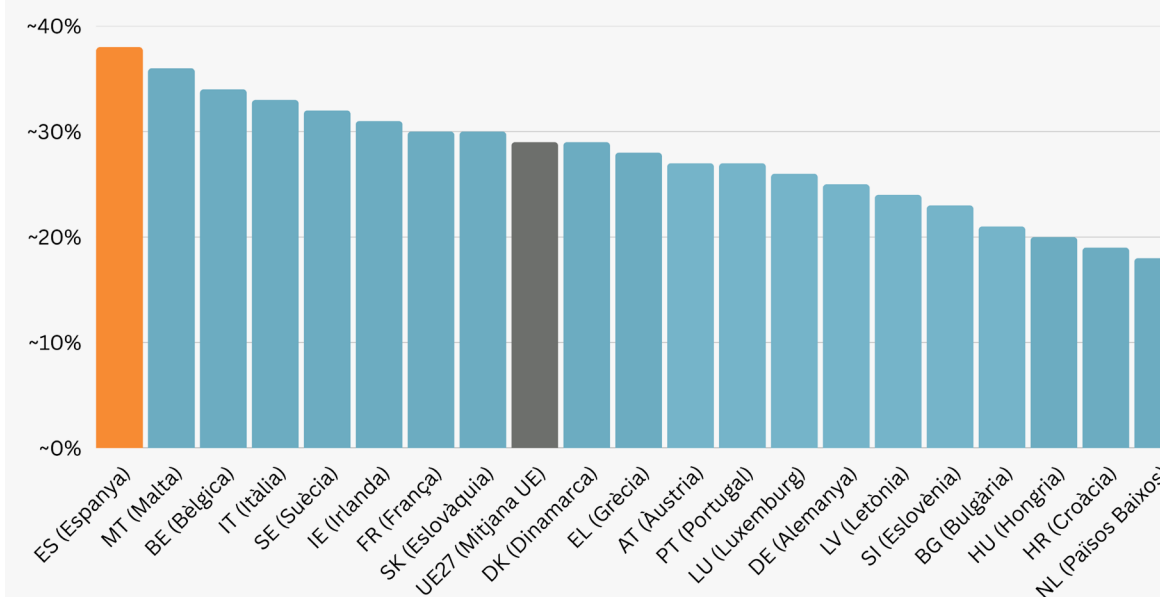
Percentatge de població que viu de lloguer a Catalunya (2024).

Any	Població total (milions)	% de població en lloguer	Nombre estimat d'inquilins (milions)
2001	6,2	16,6 %	1,03
2010	6,7	20,0 %	1,34
2017	7,5	23,6 %	1,77
2024	7,8	27,0 %	2,11

Font: Idescat, 2024.

El canvi de règim –de la compra al lloguer– ha convertit el cost de l'habitatge en un factor de vulnerabilitat estructural: les llars llogateres, especialment les de rendes baixes, són les més exposades a la pobresa. El 2022, gairebé la meitat (45 %) de les llars en lloguer es trobaven en risc de pobresa, mentre que la mitjana de la UE-27 era del 31 %.

Població de lloguer en risc de pobresa (2023).

Font: Informe del Banco de España, 2023.

A tot això s'hi afegeix l'impacte del turisme i dels lloguers de temporada, que redueixen el parc residencial i encareixen encara més els preus. A Barcelona, Girona, Tarragona i Lleida, els lloguers han pujat un 31,1 %, 30,9 %, 24,6 % i 23,2 % respectivament. Aquestes xifres reflecteixen que gran part de la reducció de l'oferta es deu a la reconversió d'habitatges en serveis més rendibles, com lloguers de temporada i allotjaments turístics, una situació que es tradueix directament en desnonaments de les famílies més vulnerabilitzades.⁷

⁷ Consejo General del Poder Judicial (2025). Sección Estadística.

Habitatges turístics per províncies (2023).

Província	Habitatges Turístics (unitats)	Habitatges Familiars No Principals (Secundàries i en Règim de Lloguer) (unitats)	Proporció (%)
Barcelona	30.000	250.000	12,0
Girona	8.000	60.000	13,3
Lleida	3.000	40.000	7,5
Tarragona	5.000	70.000	7,1

Font: Idescat, 2024; INE, 2024.

Tot i alguns intents de regulació, com el PEUAT de Barcelona (2017), la pressió del turisme i els lloguers de temporada continua sent un dels factors que més redueixen l’oferta d’habitatge familiar

Pel que fa a la resposta de les administracions públiques, durant el 2023, la Generalitat va destinar prop de 170 milions d’euros en ajuts per garantir el pagament de l’habitatge a les famílies més vulnerabilitzades. Tot i que van ser clau per evitar rescissions de contractes i desnonaments, continuen sent insuficients per donar resposta a la magnitud del problema.

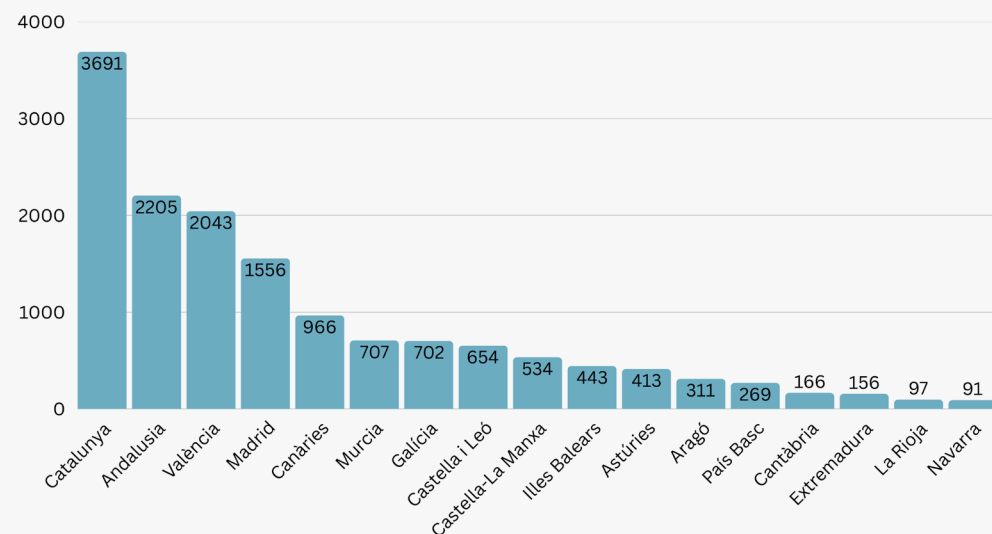
CONCLUSIÓ-CLAU

Mentre **els desnonaments s’acceleren i les famílies es refugien en pisos temporals o recursos d’emergència, els grans propietaris, els fons d’inversió i les immobiliàries que inflen els preus dels lloguers continuen operant sense restriccions significatives.** És a dir, els diners públics es destinen a apagar incendis provocats per la voracitat d’uns pocs, mentre les causes estructurals –com la fiscalització de l’habitatge de temporada o la manca de regulació dels lloguers turístics– es mantenen intactes.

Sense mesures que responsabilitzin els especuladors i blindin l’ús social del parc residencial, cap intervenció socioeducativa podrà revertir la precarietat. És possible transformar la realitat si apostem per solucions sistèmiques i destinem els recursos públics als problemes de fons, no només a respostes d’urgència.

2 Catalunya és una de les zones més afectades

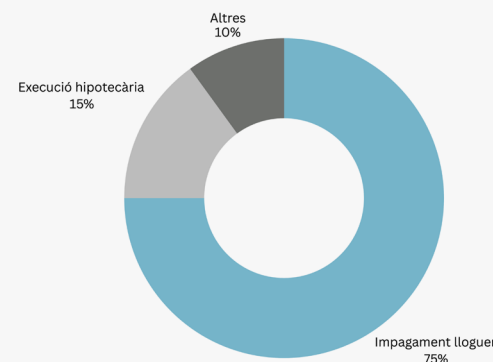
Desnonaments per comunitat autònoma (2n trimestre 2024).

Font: Poder judicial de España, 2024.

La crisi de l'habitatge a Catalunya es manifesta sobretot en el nombre elevat de desnonaments. El primer semestre del 2024, 3.961 famílies van perdre la llar. **1 de cada 4 desnonaments de l'Estat espanyol passa a Catalunya**, que lidera el rànquing tant en casos totals com en hipoteques impagades (605 casos).

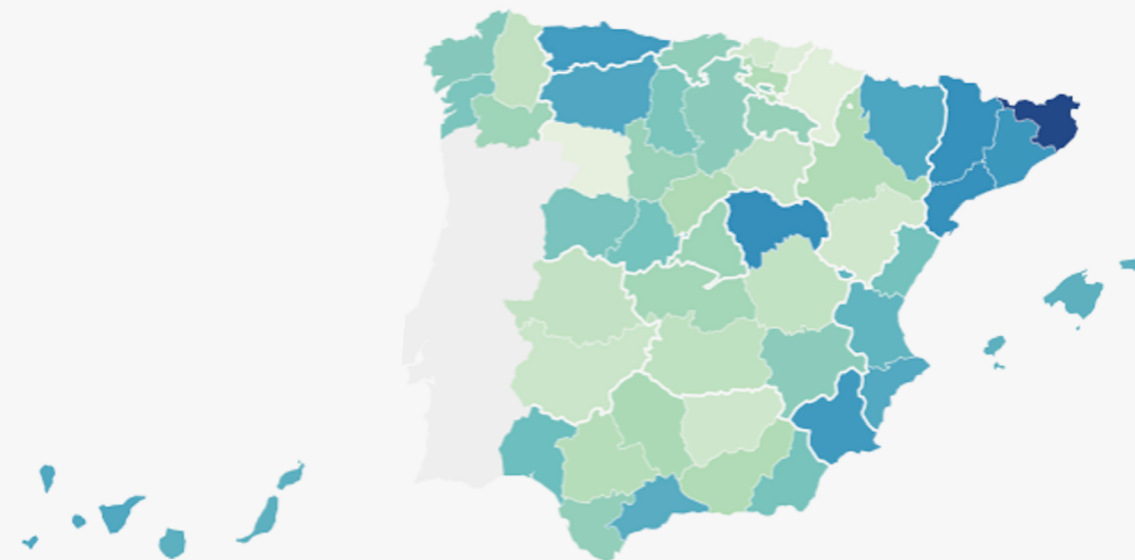
Desnonaments per població i província (2n trimestre 2024).

Font: Poder judicial de España, 2024.

Professionals que formen part d'una entitat que treballa amb temes d'inseguretat residencial.

Ràtio per cada 100.000 hab
4 40

Font: Poder judicial de España, 2024.⁸

L'anàlisi de les xifres de desnonaments per habitant durant el primer semestre de 2024 revela que les províncies catalanes com les més afectades en l'àmbit estatal. **Girona destaca com la província amb la taxa més alta d'expulsions per cada 100.000 habitants**, amb un total de 548 famílies que van perdre la seva llar (70 expulsions per cada 100.000 habitants). La pressió és especialment forta a zones turístiques o rurals, on l'especulació i la manca d'habitatge assequible agreugen la situació.

Per revertir la situació, el Govern central i la Generalitat han aprovat noves regulacions per reforçar l'estabilitat del mercat de lloguer. Destaquen el Reial decret llei 1/2025 i el Decret llei 1/2025, que inclouen mesures com la suspensió dels desnonaments en determinats supòsits i un sistema d'aval públic per garantir el pagament dels lloguers. Tanmateix, la seva efectivitat real és limitada, ja que manquen recursos econòmics i mecanismes de control.

⁸ Agència Catalana de Notícies (16/11/2024) Catalunya segueix líder en desnonaments a l'Estat amb gairebé 4.000 fins al juny, quasi el doble que la segona CCAA

CONCLUSIÓ-CLAU

Catalunya és la comunitat autònoma amb més desnonaments: un de cada quatre dels que es produeixen a l'Estat espanyol. L'especial incidència en aquest territori s'explica per problemàtiques d'abast global, però també d'específiques, com la pressió turística. Calen polítiques valentes que se n'ocupin i que compreguin les conseqüències que un desnonament pot tenir en la vida d'infants i adolescents.

3 Les estadístiques invisibilitzen les infàncies i adolescències

La crisi habitacional a Catalunya es mesura amb dades i estadístiques oficials que ofereixen una visió global del problema, però que deixen fora un element essencial: l'impacte sobre infants i adolescents. Actualment, **no existeixen estudis que recullin de manera desagregada quants nens i nenes són expulsats de casa seva, ni tampoc informació detallada per edat, sexe, origen o nivell de renda**. Aquesta manca de dades invisibilitza un col·lectiu que pateix de manera especialment intensa les conseqüències de la precarietat residencial.

Els indicadors que es publiquen acostumen a centrar-se en factors econòmics o demogràfics, però no capten els efectes educatius, emocionals i socials que viuen els i les infants quan la seva família perd l'habitatge o ha de viure en condicions de sobreocupació. Tampoc es té en compte la situació de moltes famílies migrades o en situació irregular, que queden fora dels registres oficials i que, per tant, no apareixen en les xifres malgrat formar part d'una realitat molt estesa.

Un altre límit important és l'escala territorial de les estadístiques: es presenten a nivell autonòmic o provincial, sense detallar què passa als barris o districtes més afectats. **Aquesta mirada macro impedeix copsar la realitat quotidiana de molts infants** que viuen en habitatges insalubres, cars o inestables. Així, factors clau com la qualitat de l'habitatge, l'amuntegament o la continuïtat dels contractes queden invisibles en els informes oficials.

Davant d'aquest buit, són les organitzacions socials i alguns equips de recerca independents les que han posat noms i contextos concrets al problema. Els seus estudis mostren que **la vulnerabilitat infantil es concentra en barris amb alts nivells de precarietat, que la inestabilitat residencial té un impacte directe en el rendiment escolar i en la salut emocional de les infàncies, i que una part significativa dels afectats provenen de famílies immigrants o refugiades.**

CONCLUSIÓ-CLAU

Els indicadors disponibles sobre infants i adolescents en situació de vulnerabilitat residencial són molt limitats

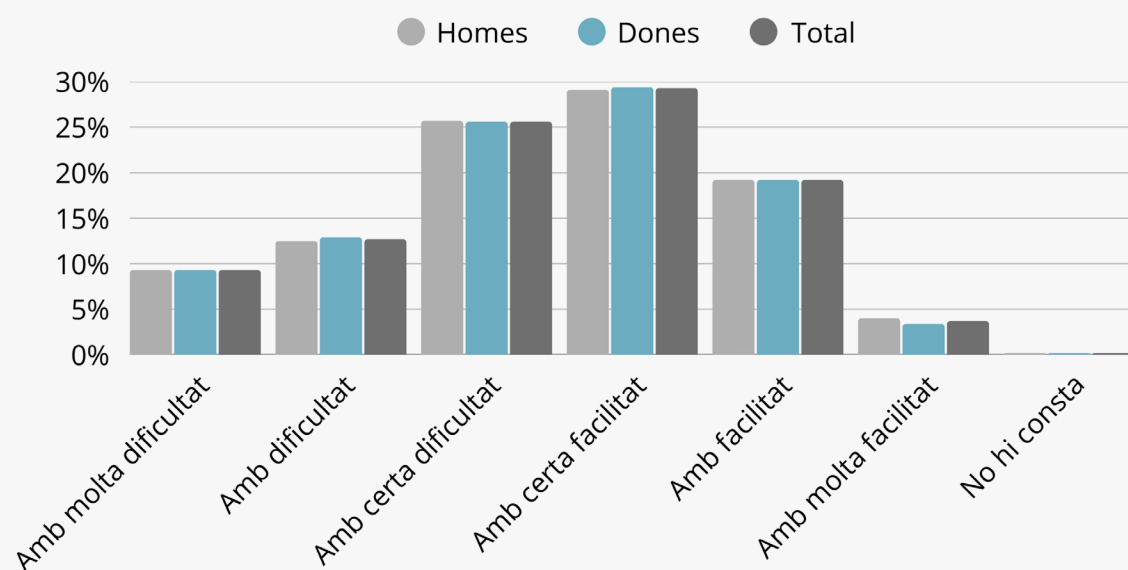
i es basen principalment en projeccions o creuaments de dades indirectes, com el risc de pobresa, la taxa d'escolarització o els desnonaments. Això fa que els perfils infantils quedin diluïts dins de les xifres globals, i quan es desagreguen dades, sovint només es fa per rang 0-17 anys, sense considerar variables clau com gènere, edat concreta, origen, situació administrativa o discapacitat. Aquesta manca de detall impedeix comprendre, per exemple, quins territoris concentren joves no acompanyats més exposats a desnonaments.

Malgrat el rigor metodològic de fonts com l'Idescat o el Departament de Drets Socials, la manca d'indicadors comuns provoca discrepàncies i biaixos: les xifres sobre desnonaments infantils varien segons registres judicials, informes socials o enquestes autodeclarades, sense criteri unificat. Aquest dèficit no és només tècnic, sinó que explica per què les polítiques públiques continuen abordant símptomes i no causes: fins que la informació desagregada per edat, gènere, origen i territori no sigui la base de qualsevol diagnòstic, les respostes seguiran sent parcials i incompletes.

4 És molt més que un problema d'habitatge

La pobresa infantil i la crisi residencial a Catalunya són dues cares d'un mateix problema estructural. El 2024, **1 de cada 3 infants vivia en situació de pobresa (34,8 %)**, una xifra molt superior al 24 % de la població general. Les llars amb fills continuen suportant taxes més altes de vulnerabilitat econòmica, i gairebé la meitat de la població (47,6%) arriba amb dificultats a final de mes.

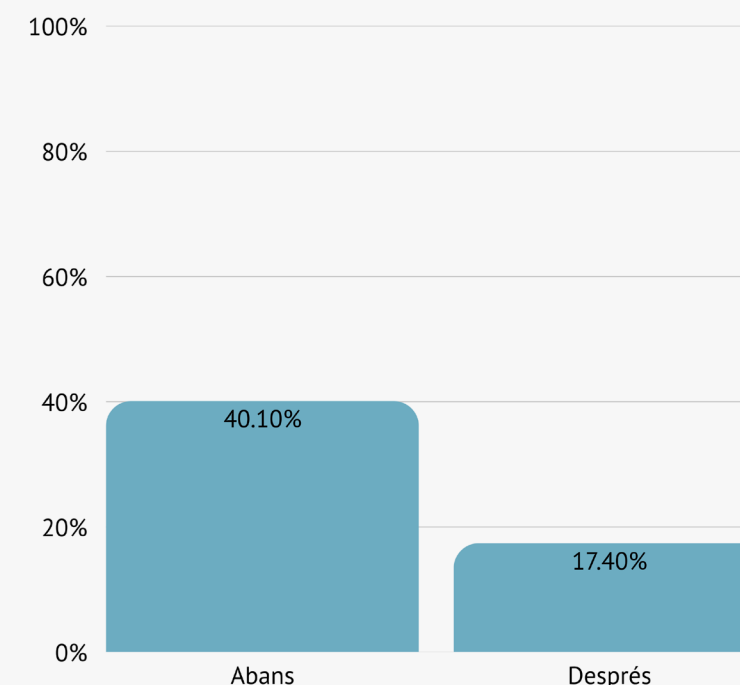
Població segons la dificultat d'arribar a fi de mes. Catalunya.

Font: Idescat, 2025.

Les privacions materials més freqüents són no poder assumir despeses imprevistes (35,2%) i no mantenir l'habitatge a una temperatura adequada (17,6%). **Sense transferències socials, el risc de pobresa arribaria al 40,1 %**, però es redueix fins al 17,4% gràcies a pensions i ajudes familiars, fet que evidencia el paper clau de l'estat del benestar.

Taxa de pobresa abans i després de les transferències socials a Catalunya.

Font: Idescat, 2025.

Aquesta precarietat es manifesta també en la vida quotidiana. **El 13,3 % de la població jove espanyola (15-29 anys) viu en habitatges sobreocupats, compartint pis amb desconeguts o amb més persones de les que l'espai permet.** Aquesta situació, especialment crítica a Catalunya, Madrid, Illes Balears i Canàries, afecta l'emancipació juvenil, la salut mental, el rendiment educatiu i la possibilitat de construir un projecte vital estable.

Les dificultats d'accés a un habitatge digne també condicionen les decisions familiars. Entre 2017 i 2024, **Catalunya ha registrat una reducció de 70.000 infants.** A més, la inestabilitat residencial redueix la satisfacció amb la vida i la confiança en la societat: mentre la mitjana és de 7,2 punts sobre 10, les persones en risc de pobresa baixen a 6,8. Tot plegat mostra que l'accés a un habitatge digne no és només una qüestió econòmica, sinó la base del benestar emocional, social i demogràfic del país.

CONCLUSIÓ-CLAU

Les ajudes econòmiques, els serveis socials i l'acompanyament de les entitats del tercer sector són instruments essencials per a la subsistència de les famílies empobrides, però no constitueixen solucions neutres ni permanents. Algunes famílies desenvolupen habilitats burocràtiques per moure's entre serveis i subvencions, mentre que altres, en situacions extremes, recorren a estratègies marginals o il·legals, com l'ocupació temporal o lloguers forçats, per assegurar un sostre. Aquestes pràctiques, condicionades per la necessitat, mostren la incapacitat del sistema de garantir respostes dignes i universals, i revelen un model que mercantilitza el dret a l'habitatge i converteix la vulnerabilitat en oportunitat per a l'especulació.

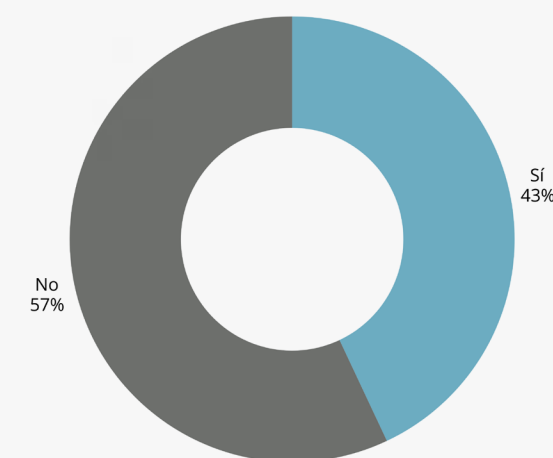
Intervenir significa construir ponts entre el present i el futur d'un infant. Ignorar aquesta dimensió temporal condemna la infància vulnerable a un cicle de privacions i oportunitats perdudes. Les entitats del tercer sector juguen un paper doblement crucial: sostenen les llars que queden fora del sistema i, alhora, reivindiquen polítiques efectives que assegurin que ningú quedi exclòs.

5 Les entitats socials són imprescindibles

Garantir els drets de les infàncies i adolescències en situació de vulnerabilitat requereix molt més que mesures puntuals: calen xarxes de suport estables que abordin el benestar des d'una perspectiva integral. En aquest marc, **el tercer sector és un actor imprescindible.** La seva proximitat als territoris permet oferir respostes adaptades a cada etapa vital –des de programes de reforç escolar fins a espais d'oci inclusius o suport psicològic– i, alhora, denunciar vulneracions per impulsar canvis estructurals. Coordinades amb les administracions i la comunitat, les entitats socials no només cobreixen necessitats materials, sinó que també reconstrueixen confiança, autoestima i pertinença.

Aquesta mirada també es reflecteix en el qüestionari sobre inseguretat residencial realitzat per **Fedalia**, que va obtenir 109 respostes de professionals de tot el territori. La majoria d'entitats constaten haver atès infants i famílies afectades per la manca d'habitatge estable, i gairebé el 90% dels equips asseguren que aquesta situació impacta directament en la seva tasca quotidiana. Tot i això, un **57% de les organitzacions encara no treballa específicament aquesta problemàtica**, fet que revela una oportunitat per reforçar recursos i estratègies.

Taxa de pobresa abans i després de les transferències socials a Catalunya.

Segons les respostes rebudes, els efectes més freqüents de la inseguretat residencial sobre la infància són la salut mental (89 %), el fracàs escolar (74 %) i les malalties físiques (63 %).

Principals efectes de la inseguretat residencial en la infància segons les respostes.

Efectes en la infància	%
Salut mental	89 %
Fracàs escolar	74 %
Malalties físiques	63 %

Les entitats coincideixen en assenyalar com a principals obstacles la falta de recursos (82 %), la burocràcia excessiva (61 %) i el desconeixement legal (47 %). A més, reclamen més formació en mediació i acompanyament en casos de desnonament, així com eines psicosocials per atendre tant les famílies com els professionals.

Obstacles per a les entitats.

Obstacles	%
Falta de recursos	82 %
Burocràcia	61 %
Desconeixement legal	47 %

CONCLUSIÓ-CLAU

L'enquesta realitzada des de Fedaià posa de manifest que més de la meitat de les entitats no aborden específicament la qüestió del risc d'exclusió residencial, sovint per falta de recursos, de formació específica o per estar centrades en altres àmbits. Tot i això, les professionals confirmen el que indiquen les dades: la majoria de famílies en risc d'exclusió social també pateixen, o poden patir, problemes d'habitatge. Aquesta situació condiciona les intervencions, ja que obliga a prioritzar qüestions molt bàsiques i urgents per sobre d'una atenció més planificada i transformadora.

La conclusió és clara: **les xarxes de suport han d'anar més enllà de l'assistencialisme i basar-se en una ètica de cura, drets i participació.** Només així poden convertir-se en veritables ecosistemes que garanteixin que totes les infàncies i adolescències creixin amb dignitat, arrelament i oportunitats de futur.

3 pilars per a l'acció transformadora

Garantir el dret a l'habitatge no és només cobrir necessitats materials: és assegurar la base per a una ciutadania plena i per al desenvolupament digne de la infància i l'adolescència. A partir del diagnòstic realitzat, es poden identificar tres eixos que marquen el camí per a l'acció transformadora:

1 Visibilització estadística

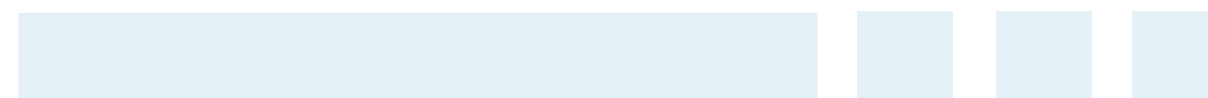
Desagregar la informació per edat, gènere, origen i diversitat funcional permet veure realitats que la «mitjana» amaga. Sense indicadors clars el risc d'exclusió queda soterrat i les polítiques arriben tard. Produir estadístiques fiables és, doncs, el primer pas per reconèixer i actuar sobre la problemàtica

2 Sensibilització institucional i qualitat en les intervencions

Calen intervencions preventives que no es limiten a l'emergència. Perquè aquestes intervencions siguin efectives, és imprescindible establir un finançament estable per a les entitats socials, millorar la coordinació i la formació dels equips professionals i garantir unes condicions laborals dignes.

3 Empoderament comunitari i governança col·lectiva

Les famílies, infants i adolescents han de participar en el disseny i seguiment de les polítiques, al costat d'administracions, tercer sector i moviments socials. Només compartint responsabilitats i coneixement es poden construir respostes adaptades i sostenibles.

Save the Children. (2023). *Aquí no s'hi pot viure: Una anàlisi de les dificultats de les famílies per pagar l'habitatge a Catalunya*.

Stanford Medicine Children's Health. (s. f.). Descripción general de los trastornos afectivos en niños y adolescentes. Stanford Children's Health.

UNICEF. (2024). *Yo también vivo aquí*.

Universitat de València. (2021). *Què fas amb el teu temps? Gestió del temps d'estudi, laboral, familiar i personal en l'estudiantat de la Universitat de València*.

Vidal, R., & Claramunt, M. (2020). Banca i crisi de l'habitatge a Catalunya: Una anàlisi de les polítiques creditícies i les seves conseqüències. *Quaderns d'Economia i Empresa*, 40(3), 105–123.

Amb el suport del Departament
de Drets Socials i Inclusió

Generalitat de Catalunya
**Departament de Drets Socials
i Inclusió**

Fedaia